

Byl jsem příteli číst na křtu jeho knihy. Mým spolučtenářem byl známý herec, s ještě známějším hlasem. A já jsem věděl, že po jeho čtení, brilantním, by to chtělo ještě něco jiného. A tak jsem svou část knihy nečetl, ale vyprávěl. A dnes- - budu vám stručně a jinak vyprávět, co jsem kdysi napsal...

O Haničce

Budu vám vyprávět příběh o Haničce.

Představte si kluka mezi třinácti a čtrnácti lety. A ten se- skoro poprvé- zamiluje. Jeho milovaná s ním chodí do třídy. Protože je to ve starých časech, tak o velké přestávce všichni korzují po chodbě. Ano, i Hanička. Má tmavě hnědé vlasy, svazuje si je do ohonu a navrch, na gumičku, přivazuje lehounkou- snad stužku, která vypadá jako kouř.

Ale někdy jde do školy bez ohonu a to je pro kluka svátek, protože s rozpuštěnými vlasy je Hanička překrásná.

Kluk chce být pořád s ní. Ona je laskavá, hodná, takže ho neodmítá- on jí ostatně není ještě schopen dělat nějaké návrhy. A jen kvůli Haničce dá ten kluk nakonec dohromady partu a sehrajou pro mrňata pohádku- rýmovanou, v kostýmech – co dům dal. Sůl nad zlato.

Hanička hraje Marušku. To je ta hodná...Holka a kluk, první láska.

Co já vím, asi třikrát mezi nimi bylo něco víc-

Jednou při zkoušce, v té pohádce, když říkala- „Já vás mám tatínku ráda jako...jako sůl!“-chtěl po ní, aby to říkala- jako když ji to právě napadlo.

Stáli u sebe a vzal ji za ruku. Když to poprvé řekla správně, jak chtěl, dal jí pusku na tvář.

(Mimochodem- během zkoušek bylo jistě třeba, aby měla rozpuštěné vlasy!)

Druhá chvíle přišla na nějakém školním večírku, kde jim pouštěli hudbu. Děti (teenagers) tancovaly. A on v závěru šel pro Haničku a potom se mírně kolébali -na parketu? Blbost- lino to bylo. Držel ji v bocích, udivený, jak je měkká a prsty cítil horní oblíny její prdelky. A ještě v pohybu!

Při třetím setkání plakala. Nebo jí jen tekly slzy či co...Položila mu hlavu na rameno a pak, po chvíli, ji políbil na pusku. Poprvé v životě se svými ústy dotkl rtů děvčete.

No a to je skoro všechno. On šel po prázdninách do jiné třídy...a ne, nerozešli se, protože spolu vlastně ani nechodili.

Příběh by tady končil, kdyby...

On ten kluk totiž po třiceti letech přišel na setkání „dětí“ z té základky, které někdo zorganizoval. A je potřeba říct, že za těch třicet let zapomněl na to hraní divadla, zapomněl na Sůl nad zlato a – i na Haničku.

Zmizelo to všechno. Kam?

Ale na tom Setkání (dětí) -dnes elegantních žen a zralých mužů- mu to hraní divadla dvě tehdejší „herečky“ připomněly.

Vzal si brýle a potom na té školní skupinové fotografii, kterou někdo donesl, viděl Haničku, jak sedí v první řadě na lavičce z tělocvičny, nohy krásně složené, v ponožkách, kolínka u sebe a dívá se přímo na něj.

A potom, když se stačil znovu nadechnout, mu jedna z jeho tehdejších „hereček“ řekla, že Hanička byla nemocná. Že měla leukemii a umřela pak ve dvaceti šesti letech.

- Jestli měla bílou rakev? - napadlo **mě**.

Ale jo, no jo, to já jsem ten kluk. Uhádli jste. Ten zamilovanej, bláhovej kluk.

A tohle je prostě můj příběh, příběh, který také vyprávím- jenže jinak- v knížce povídek. Jako v nebi.

Když si ho přečtete-(ten příběh), jmenuje se (v té knize) - Sůl nad zlato, můžete posoudit, které povídání je lepší.

Čtyřnásobný děda vypráví a je při tom někde jinde. Mimo svůj současný svět.

Vypráví o Haničce, kterou po tolika letech vyvolal v život, protože ji najednou před sebou viděl živou, s trochou pih na nose a s rozpuštěnými vlasy. Když je pro mě někdo jako živý, je přece trochu živý i doopravdy, ne?

Zamilovanej kluk i děda...Vypráví vám- a komu taky jinému?

...ano, povídky. Já svoje povídky miluju. Myslím, že jsou to silné příběhy, někdy se zvláštním zakončením. Psal jsem je dost dlouho- a proč si je nepřečtete? Jsou k dostání. I za pár korun ke stažení do čtečky a dokonce i v angličtině na Amazonu.

..